This work is subject to the following Creative Commons licence:

1. Attribution meaning that the user can copy and distribute the work so long as they credit the name of its author (Gligor Bodea)
2. No derivative works, meaning that the work is free to copy and distribute as it is, verbatim with no modifications or adaptations.
3. Non-commercial, meaning that others may copy and distribute the work but only for non-commercial purposes.

Creasta

CARPATILOR MERIDIONALI

Ianuarie -

Szalma Mihai

Născut: 1 ian. 1946 (30 dec. 45)

Starea civilă: căsătorit fără copii

Înălțimea: 1,79 m

Greutate: 80 kg

Nr. la picior: 43

Practică alpinismul din: 1962

Categorie de clasificare: I

Asociații la care a activat: Voința, Metalul, Armata, U, Tardeanu

Aspirații: maestru; 2 copii

Profesia: tehnician TCM
Loc de muncă: I.I. Electrome-
tal - secția II Turda
Antecedente penale: 1 an și 6
luni, din care 5$^{\underline{25}}$ la canal
Domiciliul stabil: Cluj, str. Albiei
Nr 6.
Buletin de identitate: T080706
Domiciliul actual: Turda, str. Toa-
mnei 1. Bl. C1 Ap. 11; Oprișani;
Microraion III

<u>Bodea Grigor</u>

Născut: 1 febr. 1947 (28 ian. 47)
Starea civilă: necăsătorit, nu se
știe dacă are urmași
Înălțimea: 1,68 m
Greutatea: 66 Kg
Nr. la picior: 41
Practică alpinismul din: 1971
Categoria de clasificare: II-a
Asociații la care a activat: Turdea-
nca
Avizați: etg. I, [illegible] la Cluj

și proiecte de inovatoare
Profesia: inginer electrotehnic
Loc de muncă: I.I.L. Electrometal
secția Turda, cu perspective
de desfacere a contractului
Antecedente penale: fără dosar
Domiciliul stabil: Finișel 183
Com. Săvădisla jud. Cluj.
Buletin de identitate [redacted]
W 691734
Domiciliul actual: Turda, Calea
Victoriei 132 Bl. L1 Ap. 52
Oprișani, Microraion III

Halmagyi Ladislau

Născut: 6 iunie 1950

Starea civilă: necăsătorit

Înălțimea: 1,76 m

Greutate: 69 kg

Nr. la picior: 43 1/2

Practică alpinismul din: 1972

Categoria de clasificare: II

Grupări la care a activat: Tordea-nea

Aspirații: cat. I. Anul nou să-l găsească însurat

Profesia: operator chimist și
responsabil cu timpul liber la fabrica
de zahăr Tg. Mureș și dacă va
continua altruismul are perspecti-
ve să devină șomer
Loc de muncă: Fabrica de zahăr
Tg. Mureș
Antecedente penale: fără dosar
Domiciliu stabil: Tg. Mureș
str. Moldovei 28A Bl. G1 Ap. 13
Buletin de identitate: K 719217

Consideratii generale

Hotărîrea întreprinderii acestei acțiuni a fost luată exact acum un an (31 dec. 72) cu ocazia turei Puzdrele-Pietrosul Rodnei, cînd s-au conturat posibilitățile echipei actuale. Unanim am hotărît a face tot posibilul (amînarea concediilor, concedii fără plată, concediu medical) pentru a putea începe tura. Peste vară mai discutam mo

ce bine o să fie, dar nu întreprin-
dem nimic în această direcție.
Când toamna era pe sfârșite nu
mai știam pe ce să punem mâna,
dar ne-am pus serios pe lucru, mai
ales Mihai, care a dus tot greul.
El croiește saci de dormit, eu
îi umplu cu puf, face pufoaicele
pentru el și Laci, iar Laci se
omoară cu colțarii mei. De
Crăciun bocancile sunt
gata, informațiile despre ture
culese (Petcu și Ion Vântescu

ne ajută din plin) dar mai rămân chestiile mărunte pe care le vom rezolva în ultima clipă. Mihai pleacă în Polonia și eu la Toky zarvă de pregătire, dar tentativele mele de a găti-o tot fără succes, Mirko pentru care își face la întoarcere un scandal monstru. Plecarea este hotărâtă pt. 30 dec. la amiază. Până la urmă nici nu mi se aprobă plecarea în concediu, dar nu pot da înapoi. Și acum pe

lung desfășurarea acțiunii armata-filmic:

ine

30 decembrie 73 – După ce toată noaptea nu închid ochii nici un moment, dimineața pe la 7 sosește Laci cu Măgdy la mine, dar nu-i pot primi și plecăm în oraș medicamentele. După un timp plec să-l găsesc, trec pe la Mihai care nu știe unde să-l găsească pe Laci. Mergem în oraș, îl trimit la mine, iar eu mai încerc odată pe Mihai, care simte între timp la spital se limitează și hotărîm ca în momentul în care bagaj[…]

vor fi gata vom pleca. Eu cu Laci
terminăm „piesele de foc", dar termi-
năm și 1/2 l de țuică de prune pe
care o primisem în spirit pe la ora
18⁰⁰ suntem gata și plecăm la Mihai.
Ajutați de Laci Moravek și
Mie reușim să strângem toate baga-
jele, împachetăm, mâncăm și la
12⁰⁰ noaptea ne îndreptăm spre
gară.

<u>31 decembrie 93</u> Călătoria pe
ruta C. Tarziu-Teiuș-Simeria-
Subcetate-Caransebeș-Băile

Herculane se sfîrşeşte abia la ora 16^{00} cînd obţinem prima viză şi facem primele poze oficiale. Autobuzul local ne transportă în staţiune, unde pregătirile pentru Revelion ţin activităţi. Încercările noastre de a găsi un taxi sau altă maşină care să ne transporte pînă în Cerna Sat (42 km) sînt fără rezultat aşa că pînă una alta mîncăm şi completăm stocul de alimente.

Mihai, în calitate de şef, face apel la ajutorul Salvamontului local, astfel

ca obținem o cameră în pavilionul
și promisiunea de a fi sprijiniți în
problema transportului. Iar până
la momentul respectiv eu cu Laci
tragem o porție zdravănă de frig,
mângâiam pantalonii maltratați,
devenind obiectul atenției trecătorilor.
Anul Nou ne prinde dormind somn
adânc și reconfortant după o săptă-
mână în care nu cred să fi dormit
nici unul mai mult de 2 ore
în medie pe noapte.

1 ianuarie 74 Prima zi oficială a acțiunii ne întâmpină foarte urât. Ne mude seara cum era senin, când ne trezim afară era o vreme de nu-ți venea să scoți nici câinele la plimbare. Tare amărît Mihai pleacă la Stat, îl găsește pe Tokai de la Sahomant, care din fericire lucrează chiar la IGOBH. și ne asigură de sprijinul său. Când tu ieșim afară eu cu Laci ne rătăcim în labirintul coridoarelor pierzând 2-3 ore dar toate sînt inutile. Satit

Stat, rămânem câteva prăjituri și la 11^30 sosește taxiul trimis de omul nostru. Ne îmbarcăm și pe parcursul a 43 Km avem ocazia să admirăm frumoasa vale a Cernei. La 2 km după Cerna sat mașina nu mai poate merge, debarcăm, luăm bagajele la spinare și apucăm drumul până la cantonul de la gura pârâului Bolnei.
Oamenii de aici ne explică că drumul pe care mergem

duc…
foar…
dip…
pre…
în …
20 p…
ne …
cu o…
Mar…
cot…
ind…
re…
dep…

duce la Godeanu, dar că este
foarte mult până acolo. Pornim
dispuși de angajament în lungul
pârâului Balmeului și mergem
în ritm susținut, la început fără
zăpadă, dar după circa 2 ore
ne întâlnim și cu aceasta ca și
cu urmele proaspete ale lui Moș
Martin. Câteva denivelări ale
cotului ne strecoară în suflet
îndoiala că suntem pe un pârâu
secundar, dar mergem mai
departe. Urmele de urs sunt

sau prea mari sau prea mici,
după cum a urcat sau coborât,
ale că să facem reproșuri că nu
a urmat școala de iarnă a lui
nea Florică de mers în zăpadă.
Urcușul nesigur și obositor îl
indispune pe Mihai și propune să
facem bivuac, dar trec eu în
față și ajungem într-o mică
poiană, loc ideal pt. bivuac și
cum începe să se întunece instalăm
cortul și foarte bine dispuși ne
pregătim de bivuac. Mîncăm

pe saltele să mai aranjăm baga-
jele, ascultăm muzica și știri,
fumăm. Câteva zgomote suspecte
ne fac să tresărim, așteptându-ne
din moment în moment să avem
vizitatori atrași de mirosurile
de mâncare, împreună cu care
admirăm fericiți că în sfârșit
suntem în elementul nostru.

<u>2 ianuarie 74</u> După o noapte
foarte bună (ideea cu salteaua
din ferme a fost minunată) la
ora 5^00 începem pregătirile de

noua zi, pregătind micul dejun
și lucrurile pentru drum. Cum se
luminează strângem cortul, împa-
chetăm și continuăm drumul. După
cca. 1 oră ieșim la golul alpin,
unde din cauza ceții nu putem
distinge mare lucru. Orientându-
ne ~~după~~ la hartă și busolă, după
încă 1 oră simțim vântul puternic
al crestei și găsim câteva semne
de marcaj (punct roșu). Am scă-
pat astfel de drumul de apro-
piere, de care tare ne-a fost

groază. Considerăm că fisura
Balmerului este cel mai recomanda-
bil drum de apropiere pentru
echipele care pornesc de la
Herculane (Mulțumim Petruțe!)
Urcând creasta înspre Godeanu,
la un moment dat reperăm un
vârf care are o momâie de piatră,
fiind ferm convinși că e Vf. Go-
deanu. Fără a ne mai uita după
marcaj atacăm vârful, facem
pozele de rigoare și începem co-
borârea la 90° de la direcția di

meri. După ce coborîm aproape 1 km diferență de nivel, începem să ne îndoim de drum, punem bagajele jos și eu Mihai plec în recunoaștere spre un picior din dreapta pe care l-am observat la un moment dat. Traversăm partea superioară a unei căldări în care se găsește o stână și ajungem pe culme constatînd cu stupoare că sîntem pe creasta pe care am urcat la vîrf. De data aceasta armăm

cele cîteva semne de marcaj și
descoperim că drumul duce pe
sub vîrful pe care-l luasem ca
drept Godeanu. Orientați cît
de cît ne întoarcem pe vîrf
coborîm după Loc. și bagaje (7 pag.)
și-luăm unghiul de mers stabilit
anterior. După cca. 2 ore de
luptă cu vîntul care încerca
să ne oprească înaintarea în
jurul orei 15^{00} ajungem Vf. Go-
deanu (2280 m) marcat cu cîteva
pietre și semne de marcaj. Pe

una din pietre găsim inscripția
„U.A.S. Timișoara 5 aug. 72/73"
probabil autorii marcajului. Facem
pozele (ce va ieși din ele nu
se știe, vremea fiind cu totul
împotrivă). Începem coborîrea
oblicînd pe versantul nord-
vestic al vîrfului fără a găsi
continuarea drumului. Ne mai
întoarcem odată pînă pe vîrf,
luăm totul de la început, mergem
în zig-zag aproximativ pe
aceeași curbă de nivel, pînă

gătim o lespede orientată. Ne
punem toată încrederea în acest
nesigur reper și coborîm cu unul
unghi de mari. Viscolul ia aspectul
unei furtuni purtîndu-ne aproa-
pe unde vrea el. Fețele, în spe-
cial nasurile, încep să înghețe,
cînd mă uit la fața lui Mihai
observ cu groază că partea stîngă
a nasului e complet albă. Îngro-
zit îi trage palme-montagne pe
față în speranța că va mai
salva ceva. Se făcuse 17^{30} și

noi nu știam în ce loc ne
aflăm și nu aveam nici o posi-
bilitate de a bivuaca. Simțind
că suntem în zona de după
Godeanu hotărîm a coborî spre
sud pt. a găsi un loc de montat
cortul pentru bivuac. La șa
nici nu se putea pune în discuție
să încercăm montarea cortului,
deoarece furtuna ne-ar fi
aruncat cu cort cu tot spre
pantele sudice. Găsim un jgheab
cu o înclinare accentuată. Prin

care vara ar fi un traseu de
gr. I sau II. Singurul loc cât
de cât acceptabil este o mică
platformă înzăpezită, deasupra
unei săritori cu gheață verde-
albăstrie. În lipsă de altceva
mai bun nivelăm cât de cât
platforma și începem să armăm
cortul. Vântul suflă și aici
cu furie dar cu ajutorul altor
pitoane reușim cu chiu cu vai
să ancorăm cât de cât cortul,
care în această noapte își va-

de examenul. Pentru a putea
lucra fac imprudența de a-mi
scoate mănușa din mâna dreaptă
Când totul este gata, constatăm
vârfurile degetelor sunt parțial
înghețate, devenind insensibile.
Odată cortul ancorat, intrăm
repede pentru a fi siguri că
pentru moment nu-l va lua
vântul. Intrați la adăpost ne
gândim cu groază la noaptea
ce ne așteaptă, ne gândim
că nu cumva să ningă și

să se producă avalanșe, care pt. poziția noastră ar fi fatale.
Cuprinși de o stare depresivă accentuată ne amintim de întâmplările celorlalte echipe care au efectuat tura în care au rătăcit zile întregi, chiar săptămâni în acest masiv. Cu greutate reușim să preparăm ceva hrană caldă, care ne mai însuflețește puțin.
Cu toată groaza de afară, obosiți de eforturile de peste zi, odată intrați în sacii de dormit

„Hima Sport = Târcă Sport"
adormim îndată pentru a nu
ne trezi decât spre ziuă.

<u>3 ianuarie 74</u> Spre ziuă
vijelia de afară părea că
s-a mai domolit puțin, așa
că începem pregătirile de
plecare. Renunțăm la băutu-
ra caldă, strângem lucrurile
și ieșim din nou în la bucu-
roși că am scăpat teferi din
încercare. ~~Desfășurați~~ în loc
de trăgători, la intervale

la care să nu ne pierdem
din vedere în ceața deasă care
ne înconjoară, reperăm cît
de cît creasta și ne îndreptăm
spre primul mare platou ce
precede Vf. Moranul. Reperăm
pe teren a stîncii izolate,
marcată pe hartă, ne confirmă
corectitudinea drumului și în
jurul orei 11^{30} atingem Vf.
Moranul, fără a fi convinși
că întradevăr acesta este, ratăm
piciorul pe care trebuia să

ne angajăm în continuare și
ne trezim la Lacul Moraru.
Descumpăniți de vremea rea
care se încăpățînă să se mențină
hotărîm să coborîm la cabana
Gura Apei. Punem pentru
prima dată schiurile pe spina-
re și la ora 12⁰⁰ începem
coborîrea pe firul văii Hîrtului (Brîului)
Trecînd de pe o parte pe alta
a văii peste podurile de zăpa-
dă ajungem după cca 2 ore
la liziera pădurii. De aici

valea îşi schimbă aspectul, de-
venind îngustă, obligîndu-ne la
adevărate pasaje de cățărare
pe stînci pe un mal sau altul.
De cîteva ori sîntem obligați
să dăm jos schiurile pentru a nu
risca prea mult o baie în apa
rece ca gheața. Laci totuşi
nu scapă şi intră de 2-3 ori
cu bocancii sub apă. Cînd
credeam că am scăpat de
greutăți dăm peste o cascadă
de 4-5 m care are la picioare

un mini-loc de toată fru-
musețea, imposibil de trecut.
Tentativa de depășire pe
malul drept este anulată de un
perete ce ar fi necesitat cel
puțin 2 rapeluri de 40m, așa
că singura șansă o avem pe
malul stâng, foarte înclinat și
care necesită o traversare
destul de deocheată. După
ce pierdem aproape o oră cu
depășirea acestui obstacol ne
continuăm drumul pe această

vale foarte sălbatică. Primele
semne de pătrunderii omului
în această vale sînt un baraj
din lemn părăsit de foarte mult
timp și gura unui puț de mină,
dar nu găsim nici urmă de
potecă sau drum forestier pe
care-l așteptam să apară ca un
semn al Providenței. Deabea la
„Cabana Crinul" distingem pe
malul stîng al văii, prin pădure, o
urmă vagă de potecă, marcată
foarte rar cu semn roșu. Urmele

unui lup constituie cel mai bun marcaj. Siliţi-ne angajaţi într-o întrecere cu timpul (seara se apropia) pe parcursul unei curse cu obstacole. Facem acrobaţie cu schiurile printre brazii seculari, trecem în viteză peste podeţe formate din doi bușteni alăturaţi, urcăm, coborîm, dar nu lăsăm urma de lup. Cu incertitudinea locului unde ne aflăm, gîndindu-ne: să putem ajunge oriunde

numai la Gura Apei nu, întîlnim
la lăsarea întunericului mult dor
Tu! drum forestier. După aproape
10 km făcuți la lumina Lunii
pe gheața acestui drum ajung
la primul indicator al locului unde
ne aflăm. Spre marea noastră
bucurie constatăm că sîntem
pe drumul bun, indicatorul
turistic anunțînd încă 5 km
pînă la Gura Apei. Mai facem
3 km pe schiuri (sărmanele ale
mele au suferit ele) ~~pînă~~ în aceasta

și vântul pe un drum acoperit
cu gheață ca sticla și ajungeam
la mina „Gura Apei", rupți
de foame și storși ca niște
lămâi de orice vlagă. Ne răsplă-
tim generos eforturile cu o
farfurie de ciorbă împărțită în
trei, câte un grătar, lapte cald
și gem. Stomacul meu, probabil
obosit peste măsură de eforturile
depuse, refuză atâtea bunătăți
și îndrum spre culcare, spre
marea mea părere de rău,

aruncă totul afară. Am mărit
peste măsură bean zeama
unui compot de caise după ce
am intrat în pat cuprins de
friguri. Băieții pun lucrurile
la uscat și se culcă și ei.

<u>4 ianuarie 74</u> Dimineața,
refăcuți în mare parte, mâncăm
împachetăm și foarte bine dispuși
pornim la drum. Abia după 1 K
ne dăm seama că am pornit
greșit, întoarcem și o luăm pe
valea Lăpușnicului Mare. 7 Km

pe același drum plin cu gheață
sticlă de oarecare și încă 2 Km în
zăpadă fără urme și ajungem
la Crucea Berlinei. Locu trece
în față și pe ritm susținut ne
angajăm spre Curmătura
Foarbele. Depășim ieșirea la
curmătură și venim pe un vâlcel
între aceasta și Vf. Păltina.
Pentru o clipă ceața se lasă
ceva mai jos și zărim creste-
tul Pietrii Lorgovanului, urmă-
torul nostru obiectiv. Tot

acum avem posibilitatea să
urmărim un fenomen de difracție
a luminii foarte rar întâlnită
~~numai la munte~~
(inelele lui Newton) similar
spectrul Brooklyn
curcubeului. Toți trei avem în
jurul capului aureole de sfinți.
Urcăm ceva și când să por-
nim la drum suntem iarăși
complet în ceață. Plecăm
prin Curmătura Scarbele,
traversăm două afunduri interme-
diare mai mici și cum întune-
ricul s-a lăsat hotărâm bivuac

pe unul din versanți. În timp
ce mutam cu greutate cortul,
ceata se lasă jos în vale și apar
în lumina lunii toți munții
mari. În față avem Iorgova-
nul cu pereții lui verticali; în
stânga Retezatul se desfășoa-
ră în toată splendoarea, iar
în spate distingem totul
până la Godeanu. Frumusețea
peisajului ne ține în fața
cortului până când bocancii
îngheață-tun, iar picioarele

sînt strînse ca într-un clește,
Cu perspectiva unei frumoase
vremi ne pregătim de culcare
bine dispuși. Primusul duduie
cerel, confirmînd speranța
noastră într-o vreme frumoasă.
<u>5 ianuarie 74</u> Cînd ieșim din
cort soarele poleiește cu aur
cununa de munți din jur îmbră-
căm hainele degajate și tragem
la diapozitive în toate direcțiile.
Ieșirea pe Piatra Iorgovanului
o facem printr-un vâlcel în care

înotăm în zăpadă. Pozăm
și în goana mare ne îndre-
ptăm spre Plaiul Mic. Vremea
excepțională ne îndeamnă la
mers înhăt, tăiem pe varianta
P-E Albele și ajungem sub Vf.
Drăgșanul. Dacă zăpada ar
fi fost suficientă am fi putut uti-
liza din plin schiurile, dar ne-
ne-au folosit ele din greu. Sub
Drăgșanul urmăm marcajul,
ocolind mult prin stânge-vârful.
De la un punct zăpada

mare ne obliga să punem schiu-
rile și trage foarte din greu la
pante până când nu mai simțim
piciorul drept. Când ar fi trebuit
deja să ajungem, pierdem marcajul
și începem să înotăm cu schiurile
printr-o pădure de jnepeni, pe a
căror crăci nu știm pe care să
ne urcăm cu schiurile. În orice caz
ar fi bine dacă te scutea de
această treabă și schiatul
prin jnepeni. Până la urmă
găsim totuși un culoar pe care

ne lansăm cu schiurile de pe
o trambulină de pepeni, așa
că la ora 13⁰⁰ sîntem în Șaua
Plaiul Mic. Poza cu indicatorul
și fără bagaje coborîm la Portiță
pentru apă. Mîncăm carne
fiartă, cîte un compot de pere
și la 15⁰⁰ sîntem din nou în șa.
Ioan trece în față, ne angajăm
pe piciorul Cutunii, iar pentru
mai tîrziu de baliză ne angajăm
în traversare ascendentă cu
obiectiv Șaua Cutunii. Zăpada

nică, bolovani mari solicită din
plin picioarele și la aproximativ
1/2 din traversare Laci cedează
fizic și nervos. Trece Mihai în
față, Laci rămâne mult în spate
și aproape de lăsarea întunericului
atingem șaua. Urmează Vf. Păpușa
Mică (2379m) și Păpușa Mare ([illegible])
pe care cu greu eram încredințați
că le vom putea depăși în această
noapte. Mihai, ca un perfect cu-
noscător al Retezatului, se anga-
jează cu curaj în fărâjele de

cățărare pe ~~[illegible]~~ strâmtă și fiind
noi îl urmăm că nu avem ce face
și când este complet întuneric ajungem
V-ul dintre vârfuri unde în caz de
forță majoră se poate bivuaca. Lu-
na ne vine și de astă dată în ajutor
așa că în sfârșit terminăm atacul și
Păpușa Mare, fentăm pe sub vârf
și aproape de ora 2^{oo} ajungem la
baza Pelegii. Mihai găsește chiar
prima încercare locul de cort,
care este mutat foarte rapid.
Intrați în adăpost, încercăm

să mîncăm ceva, avînd grijă ca
nu cumva Mihai să cadă cu
nasul în cacao. Pîinea puţină pe
care o avem ne duce cu gîndul la
raţionare la Cab. Pietrele, şi la
clujenii pe care i-am putea găsi
la Gentiane.

<u>6 ianuarie 74</u> Dimineaţa aceeaşi
vreme frumoasă, dar extrem de
geroasă face ca să nu mai ieşim
frecarele pînă reuşim să tragem
bocancii în speranţa că ne vor
încălzi puţin. Urcînd Pelaga pt.

pază, ~~atingem~~ reîntâlnind la strângerea bagajelor până la întoarcere. Cu picioare de lemn urcăm pe vârf, pozăm și apoi la coborâre începem să ne trântim.
Împachetăm și pe drumuri diferite, Mihai cu Luci pe drumul spre Muchia Mare, eu prin cealaltă Văii Rele, ne îndreptăm spre Lacu-Pietrele. Ajunși aici punem hainele de gală, schiurile și coborâm în viteză spre Cantona de la Bordul Tomii a fe excelentă

prin jnepeni și în admirația celor
de la refugiu oprim printr-un
viraj elegant. Pif (Rițișan) foarte
amabil se oferă să ne facă un ceai
în locul clujenilor „Romanticilor"
(de la Pitaților), care spre marea
părere de rău a lui Mihai plecaseră de 2
zile. Renunțăm la ceai și coborîm
înfometați la Pietrele, mulțumind că
Pif ne-a aranjat transportul până
la Obîrșia de sub Piatra. Acum tortu-
ra la cabana, câte 2 ciorbe, grata-
ve, compoturi de caise, bere colosto-

vece, ~~pe~~ por pînă când simțim că
nu ne mai putem ridica de pe
scaun, auzind totul continuarea
mesei. Iar șoseaua a fost fru-
mos și bine așa că drumul până
la Cirnic, deși plin de gheață
nu reușește să ne indispună. Auto-
buzul ne lasă la Obaba, rămânând
cu noi și hidra dinamovistă. Când
ajungem la gară aflăm că repede
că nu avem tren spre Petroșani
în afară la 21⁰⁰; așa că ne
întoarcem la casa în speranța

că vom prinde vreo mașină.

Aproape de ora 20^{00} prindem un autobuz care ne lasă în centrul Petroșeniului. La recomandarea Ildei căutăm hotelul din centru, dar aflăm că nu are apă caldă, așa că renunțăm în favoarea motelului „Gambrinus" spre care plecăm cu o cursă locală.

Camera destul de înghesuită, lipsa celei mai mici bucăți de săpun ne face să ne gândim cu drag la ce va fi la Sibiu la Bulevard. Ne

blocăjoriu puțin cu apă caldă și
înghețați în cele două paturi încer-
căm să fentăm și această noapte.
<u>7 ianuarie 74</u> Cu tot frigul din
cameră, nu avem încotro și trebuie
să ne sculăm, mai întâi Mihai
cu Luci care pleacă să-l găsească
pe Cojocaru și să facă cumpără-
turi și apoi eu care aștept
altera din lucruri. Pe la 10oo
se întorc și cei doi din oraș, fără
Cojocaru, dar încărcați cu două
genți. După postul de aseară,

când am fost obligați să mâncăm
pateu și slănină goală, franzelele,
salamul, iaurturile și confortul de
străini sunt dumnezeiești și cu
toate condițiile improprii ne punem
la punct cum se cuvine stomacurile.
Ora 12^{00} de expulzare ne găsește
împachetând, fiind obligați a apela
la clemența celor două femei de
serviciu pentru încărcare. Ieșind
în stradă prindem un taxi care
ne lasă în centru, unde ne întâlnim
cu Bolida și alți doi simpatizanți

care ne recomandă pentru ac-
pte ajutorul băieților de la
telefonie. La ora prânzului, toate
magazinele fiind închise, ne
rămânem în centru și încercăm să
ajungem la cabana IEFS. Cum
taxiul refuză să ne ducă ieșim
la ocazie, care nu se lasă mult
așteptată să apară tot întruchi-
parea unui IMS care duce carne
la cabana Rusu. Călare peste
picioare de vacă ajungem la
Rusu de unde foarte bine dis-

prin urcăm la IEFI. Omul nostru
nu-l găsim, dar profesorii de la
Șc. Sportivă din Petroșani foarte
amabili ne oferă loc de dormit
printre gingașele de copii care
ne cercetează cu ochi iscoditori.
La căutarea unei vize a cabanei
IEFI dăm peste clubul bazei, unde
intrarea în barăci ne este refuzată
de doi paznici cu chip de studente,
care ni-l aduce pe prorectorul Gil
Teodorescu. Foarte amabil ne
comunică lipsa ștampilei, confir-

mind foile cu semnătura lui. Cu
gîndul la ziua următoare, ne ...
și intrăm în sacii de dormit, dar
căldura din dormitor ne obligă
să-i abandonăm în favoarea
acoperămintelor.
<u>8 ianuarie 77</u> Căldura placută
ne întîrzie plecarea, dar la
ora 9 ... eram gata de plecare.
Atingerea Vf. Cîrja ne ia pe
puțin 2 ore, însă nu putem
urmați anguraile șefului în
tunuri, Laci, că vom atinge

la Olteica limitându-ne pe
deplin. Pozăm și mai departe
spre Parângul Mare (2519 m).
Însă un strat gros de zăpadă
care s-a acoperit bolovanii ne face
să înjurăm inspirația de a lua cu
noi schiurile și pe cei care au
inspirat-o. De pe Parângul Mare,
pe care îl pozăm, vederea cu-
prinde Retezatul, Godeanu și
pentru prima dată Făgărașul.
Urcăm Vf. Coasta lui Rus și ne
apropiem de locul unde ar fi tre-

unt să se găsească lacul Călcescu.
Șeful în frunte este tot mai
neliniștit, neputând să identifice
așezarea lacului. Cum creasta
Parîngului este pe terminate și
înserarea se apropie, punem
schiurile și coborâm ~~spre~~ aproxi-
mativ spre locul unde după hartă
ar trebui să se găsească lacul. După
un timp punem jos bagajele
și plecăm în căutarea miste-
riosului loc, dar fără rezultat.
Neavând altceva mai bun de

făcut, coborîm mai jos spre un
bordei aflat la marginea unui
loc plat, care cu puțină imaginație
ar putea fi luat drept lac. Foarte
dezamăgiți tragem cortul cu
gîndul de a continua dimineață
căutările, în cort îl facem cu ce
și cu oțet pe Lacu și ne rugăm ca
dimineața să fie caldă să pozăm
ceva și să coborîm la Obîrșia
Lotrului.

9 ianuarie 74 Stăteam scutiți de
vijelia de afară, fiindcă niciun

că ruga ne-a fost împlinită.
Când Mihai iese afară ne co-
munică că cerul este totuși se-
nin și pleacă în căutarea
locului în care a rămas necercetat
de cu seara. Până ne pregătim
noi Mihai se întoarce fără
nici un rezultat, așa că
pozăm ce avem și împachetăm,
tocmai când părăsim platforma
dăm peste cofa pe care ne-o
recomanda-se și Vlad, convingân-
du-ne că dormisem chiar peste.

Dintr-o dată ni se schimbă dispo-
ziția, bem apă și ne scăldăm la
fântână spre liziera pădurii unde
găsim câteva semne de marcaj pe
care le pierdem repede. Înjurăm
de toți sfinții ~~[illegible]~~ brazii poster-
nați, urcăm, coborâm și fiind la urmă
dăm din nou de marcaj, pe care-l
urmăm cu fidelitate până ce dăm
de un drum forestier, acoperit cu
1/2 m de zăpadă fără nici o urmă.
Mult lăudatele schiuri ne sînt ia-
răși de mare folos, mersul în

zăpada aceea moale fiind răspâ-
ndită. După câteva km bună dăm
de o cabană forestieră pe care
noi o doream Cârțișoara-Ștrache.
Dar nu a fost să fie așa că
iar la drum până întâlnim
drumul strategic Cugag-Novaci.
Un indicator ne arată că mai
avem 4 km până la Cârțișoara, ceea
ce ne bucură mult. Acum
facem pe schiuri, mai pe
bocanci, iar în apropierea
cabanei întâlnim un camion

care ne promite să ne ducă până la Voineasa. Cabana este închisă, obținem ștampila de la o bătrână, căutăm gestionarul de la Alimentara, care foarte dezamăgită ne comunică că nu are decât compot de struguri, lovindu-ne în punctul nostru cel mai sensibil. Câte nu trebuie de om, prindem imediat o Tatra care să ne ducă până la Voineasa.

Când ne apropiem de locul de acumulare, rămânem fără glas de amploarea lucrărilor efectuate

aici. Şoferul este un ghid bun,
purtându-ne pe drumul din
dreapta lacului, prezentându-ne
datele barajului, locurile de
răsturnare a maşinilor pe
acel drum infernal. La
Cataractele Lotrului vedem pe
tractoriştii de la mina de huilă,
care sunt cu spatele minerale
din subteran. Ajunşi la Voineasa
să aşteptăm puţin şi ne ia
un Bucegi până la Brezoi.
Până la Gura Latoriţei Malaia

urcă în spate, de aici la Brezoi ne
înghesuim în cabină. La Brezoi
trage la cântar, când apare un
agent de circulație care arestează
foaia de drum. Ne duce până
la garaj, de unde un șofer
de capre ne conduce în lungul
căii ferate până la Gara Lotru.
Urcăm actele și biletele pentru tren
intrăm în accelerat spre Sibiu.
Cântecul la Bulevard ne creează
bună dispoziție, dar ajunși în
gară ne [illegible] de [illegible]

a doua prostate Hranaelui.
Intrăm la Amurea cotlet de
vacă, varză cu cârnați, bere,
bicolo, totul într-o atmosferă
amețitoare, ceea ce-l face
pe ospătar să ne întrebe dacă
nu băutem cumva absinth.
În drum spre Bulevard
încercăm Separatul Români-
lor unde nu suntem acceptați
comunicându-ni-se că probabil
nu vom găsi loc decât la
hotelul Ambasador Sibiului.

Spre Bulevard Mihai și tacii
intră la telefoane pentru a-și
anunța nevestele de sosire, iar eu
plec la hotel unde sînt primit
cu mare amabilitate. Cînd se
întorc ceilalți doi, după ce au dat
telefoanele acasă, completăm
fișele și iată-ne în mult dorita
cameră 303. Baia la care visăm
de mai mult de o săptămînă nu
o mai ratăm, avînd săpun de la
Petroșani. La ieșirea din baie
aproape leșin de efectul apei

calde și adorm fără a mai pute
face ceva. In celălalt pat Mi-
hai și Laci adorm fericiți la
gîndul că în curînd vor fi
împreună cu nevestele.
<u>La rămânere 27</u> Ambianța deo-
sebită nu ne prea îndeamnă
să ne sculăm, așa că mai
lenevim în pat, încercăm să-l
găsim pe Vlad acasă prin
telefon, fără a răspunde
nimeni. Fiind acum foamea
nu ne lasă în pace ne

întoarcem și ne îndreptăm spre
„Poiana" (Poiana) în drum iau
[illegible] salam rusesc și apoi [illegible]
[illegible] mai [illegible] [illegible]. Cîte 2 iaurturi
mare și o sticlă mică, [illegible]
recurge să ne potolească foamea
Așteptăm pe Vlad la muzeu, dar
aflăm că e în concediu, precis la
fratele: Mihai pleacă la Stat
pentru a afla adresa dr. Ivan iar
eu cu Liviu cumpărăm pixul cu
care voi scrie aceste note și ne
regrupăm la Moca. Deschid

paginile cu datele personale, dar atmosfera improprie inspirației mă determină să mă refugiez în camera de la hotel. Mihai și Laci merg la gară să trimită schiurile acasă, fac cumpărături diverse. Eu în camera cu un compot de strugea și un pachet de 65 serii de zor - și le citesc când se întorc din oraș. După ce pe la 12°° Magdy îmi dă telefon că n-o să poată veni înainte de 18°° rezerte. Și-l pie

Fericit pe Laci. La invitația lui
Jimmy mergem să-l vizităm pe
nea Toma Bărcescu, care ne
primește foarte călduros și ne dă
sfaturi pentru ieșirea din locul
strâgalei. Suntem invitați la re-
dința delvomortalui Albion unde
ne întâlnim cu vechile noastre
cunoștințe, fiind puternic impresio-
nați de atmosfera din grup. Ne
întoarcem rupți de foame la hotel
pentru a-i lua pe cei doi fericiți
și plecăm în oraș să mâncăm.

Rămânem surprinși de schimbarea de la Unicum, căutăm alt loc, nu găsim, bun este cu iaurt la Jozina și aproape la cârciumă la Unicum unde mâncăm mici și bem apă minerală împotriva unei infuzii fermentate. Seara a noapte cu taxi la bulevard. Casa cu Mágoly și Milica cu mine în lipsa lui Toky.

<u>11 ianuarie 74</u> Despărțirea de Bulevard este dureroasă, dar n-avem încotro și pe la 10^30 ne îndreptăm cu toate bagajele spre

Jinaia, unde repetam meniul din prima zi. La 11 VII avem tren spre Sebeș Olt de unde prin Sebeșul de Sus, dealungul pârâului Fruntea Moarei, pe un timp de toamnă-târzie, ajungem pe înserat la cabana Suru. Suntem singurii musafiri, nu prea are ce să ne dea de mâncare, mâncăm ceva de la noi și încep cu Mihai cel mai mare concurs de table pe care l-am făcut vreodată. Jucăm până aproape de miezul nopții. Știm...

toți și de murdăria deafară, care
însă ne va permite să alergăm di-
mineață mai departe. Mihai mă
ține pe mine noricele în toate
mâinile în mârtuşi, dar am
marea satisfacție să-i iau și
eu mâna!

12 ianuarie 74 După o noapte
în care n-am visat decât 6:6, pentru
că în care toate mâinile, când ne
scuturăm mâncarea continuă, ca
să n-avem necaz și ne apucăm
iar de toate până după amiază

De data aceasta situația este mai echilibrată, semn că n-am pierdut de pomană 1/2 de noapte. Ca să nu trebuiască să mâncăm stăm întinși în pat, așa că reușim să ne descurcăm cu câte 2 porții de ciorbă de fasole toată ziua.

Nevoia de mișcare ne îndeamnă să facem rost de lemne, rupem securea și un târnăcop de la pichetul PCI. Seara sosesc de la Sibiu băieții, cu încurajări că vremea se va îmbunătăți.

__13 ianuarie 74__ După o noapte în care nu prea am putut dormi din cauza căldurii din cameră, dimineața când Mihai iese afară vremea era proastă (ceață). Peste ½ oră ies eu și rămân surprins de seninul de afară, așa că alerg repede în camera la băieți cu vestea cea mare. Bine dispuși împachetăm și ne pregătim de plecare. Sibienii ne oferă câte cana de mâncare și ne

devenind și drum până aproape
de creastă. La despărțire
pozăm împreună, într-o
ambianță de prietenie, hotă-
rând revederea la Padina
la ralie. Primul obiectiv,
Lacu ~~[illegible]~~, este atins în mai
puțin de oră, de unde înce-
pem traversarea peste Lacu
și urcăm din greu pe ~~[illegible]~~ Pa-
diskul! Colțarii din inox pe
care mi i-a făcut Laci sunt
prea mari pentru bocancii

mei și prea puțin rezistent
dându-mi griji pentru zilele
care vor veni. Deși e soare
un vînt ~~tăios~~ gentil care-ți taie respi-
rația ne însoțește pe creastă
până la coborârea la taul
Avrigului; al 5-lea obiectiv
din Făgăraș. Pozele la
Bolovanul cu semn, câte un
rahat cu cacao și la drum. Cele
3 variante indicate de sibieni
le identificăm rapid în teren
dar hotărâm să adoptăm a

Soluție de compromis. Nefiind
zăpadă prea multă facem 2/3
din drumul de vară și apoi ne
angajăm direct spre creastă,
astfel că o problemă cheie
a acțiunii a fost rezolvată.
Cele două vârfuri care străjuiesc
Arpașul ne arată pentru prima
dată adevărata față a Făgărașilor.
(poză)
Până în Șaua Scării mergem
fără probleme. Vederea
cabanei Negoiu nu ne crează
complexe, echipamentul nostru

de bivuac fiind fără cusur.
Până la lăsarea întunericului
mai depășim Scara și Mizeapa-
vul și hotărâm bivuacul înainte
de saua ce precede Serbota.
La adăpostul unui bolovan
de eventuale vânturi, petrecem
o seară și o noapte foarte
agreabile, cu speranța că
vremea bună ne va însoți și în
zilele următoare.
14 ianuarie 77. Oricât te-ai
scula de dimineață în cort, se

face ora 9^00 până în momentul plecării. Nici această dimineață nu face excepție, dar nu ne pasă, vremea fiind neînnorată. Odihniți, urcușul pe Șerbota nici nu-l simțim. Din vârf facem tobogan și la jumătate pantă începem traversarea pentru a atinge Creasta Sărății, care face legătura între cele două vârfuri impozante: Șerbota și Negoiul. Depășirea dificultăților acestui

peisaj de altitudine pur ne
duce cu gândul la ce va fi
în Creasta Arpăşelului. La
am sfâşiat mai delicat pan-
talonii mei, nu mai rezistă
şi cedează pe toată cusătura,
dar nu reuşeşte să-mi alunge
buna dispoziţie. Atingerea
Negoiului ne ia peste 2 ore,
dar efortul ne este răsplătit
din plin de panorama ce
se desfăşoară în toate direcţiile
la picioarele noastre. În

față și în spate primele planuri
ne oferă toate detaliile acciden-
tatei creste a Făgărașilor. În
planurile secunde avem Pa-
rângul, Retezatul, Godeanu, Piatra
Craiului și versantul vestic al
Bucegilor, Iezer-Păpușa. În
stânga noastră Ardealul se
vede ca-n palmă, permițând
corectarea oricărei hărți cu
detalii imposibil de sesizat
la nivelul podișului. Culmile
înzăpezite ale Apusenilor și

Orientalilor încadrează minunat această țară a Ardealului. În dreapta versanții sudici ai Făgărașilor, Subcarpații, Câmpia Dunării, șarpele Dunării și în ultimul plan Rila și Rodopii. Pentru instruirea celor tineri poate tot ce merită (care ce nu meritat) și cu regret ne despărțim de privelișstea pe care cu atâta generozitate muntele ne-a oferit-o

pentru eforturile noastre.
Între două posibilităţi de cobo-
râre, Strunga Dracului şi Strunga
Doamnei, la fel de periculoase
alegem pe prima, favorizaţi
şi de zăpada bine fixată în
jgeab. O coborîrea atentă cu
faţa la pantă; traversarea şi
iată-ne deasupra lacului
Caltun. Tentativa de a
scoate ceva apă este fără
succes (gheaţa având peste 1m
grosime) aşa că nu mai pierdem

Faptul mai ales că plouă la Bâlea mai avem drum lung și ziua este pe sfârșite. Atacăm în forță Lăițelul, urcuș pe care coltarii lui Mihai cedează, ceea ce-i provoacă o mare supărare la adresa Schusterhaus-ului. Picioarele se pun unul în fața celuilalt din dorință, trecem la alimentarea strunga dintre Lăițel și Laița, pentru Laița și la întoarcerea

Întunericului sîntem în fața Jandarmului. Depășirea porțiunii de creastă ce urmează e prea dificilă pe întuneric și în starea de oboseală în care sîntem, așa că hotărîm: Valea Doamnele. Cînd ajungem jos s-a întunecat bine. O traversare de mare fineță care ne scutește de un urcuș greu și iată-ne în Saua Paltina. O lumină mică și un lătrat de cîine ne anunță că

ziua aceasta grea, dar fru-
moasă este pe sfârșite. Ca
mic popas de plăcere pentru
a admira bolta cerească
presărată cu stele, care aici
par mai mari ca oriunde și
coborâm însetați și rupți de foa-
me la cabană. După un mic
incident cu cei de la cabană
pentru primirea pe care
ne-au făcut-o, putem servi
în fața feste cu tot ce ne dorește
inima: Borcec, ciorbă, gră-

tare, compot de struguri, BT,
totul pe saturate. Ce gustoase
sînt toate, cînd ai satisfacția
datoriei împlinite. Am parcurs
astăzi zona Serbota - Cățun,
cea mai dificilă etapă din
toată tura, temerile noastre
de blocare la Cățun rămînînd
de domeniul trecutului, iar
curelușele de cram întregi.
După masă la o țigare discu-
tăm programul viitor, hotărînd
ca a doua zi să facem Arpașe-

ul, fără bagaje după care să ne întoarcem la Bâlea.
Starea timpului și forma echipei ne întăreau credința că de data aceasta Împărătelul va cădea, recompensîndu-ne pentru tentativa nereușită din aprilie 73.
Plini de încredere în forțele noastre adormim cum intrăm în saci de dormit.